

som skulde bestemme denne Mands Berettigelse til at være Genstand for en vis Hyldest fra hans Medborgeres Side, men det er tværtimod dette, som der skulde ses hen over med en vis Art af Overbærenhed. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) brugte et smukt Udtryk i Gaar, idet han talte om den Overlegenhed, Staten burde vise her. Her er virkelig en Lejlighed til, at Staten, at Samfundet i dets Maat og Storhed og paa den trygge Grundbold, hvorpaa det hviler, kunde vise Højmod og Overbærelse, kunde sige: Se, her er en af mine Sønner, som ganske vist har bedrøvet mig paa enkelte Omraader, har vist en vis Uvornhed, men hvis Værdi alligevel er mig klar, og som virkelig har gjort mig betydelige Tjenester. Det er saaledes, forekommer det mig, at Staten skulde opfatte Sagen, og det var ogsaa saaledes, den blev opfattet i forrige Rigsdagssamling. Ganske vist ved jeg jo godt, at en stor Del af de Medlemmer af dette Ting, som jeg maa betragte som mine nærmeste Meningsfæller, havde ikke ringe Overvindelse forrige Aar ved at gaa med til denne Bevilling; de saa netop disse Egenstaber og saa, hvorledes disse Egenstaber ere blevne rettede mod Ting, mod Forhold, mod Institutioner, mod Grundlag for Samfundet, som var dem ganske særlig dyrebare og ærværdige. De maatte altsaa overvinde sig selv til at stemme, saaledes som de stemte, men de gjorde det alligevel, og de fortjene al Tak og Anerkendelse for, at de gjorde det den Gang. Der var jo endnu et Forhold, som gjorde, at det den Gang, saa vel som nu, var noget vanskeligt at stemme for denne Bevilling, nemlig dette, at der ikke forelaa en Ansøgning fra vedkommende selv, men ogsaa dette saa man bort fra, uagtet det vilde give Bevillingen noget mere Karakter af en offentlig Belønning og en offentlig Hædersgave, end man egentlig ønskede. Men selv dette saa man bort fra, og Flertallet i dette Ting indstillede jo i Fjor Bevillingen til at godkendes eller gav den sit Stempel og sit Samtykke. Men siden den Tid er nu altsaa dette uheldige Stet, som jeg her omtaler, for det første, at denne Fests har funden Sted, denne Fests, som i og for sig jo var ganske naturlig. Der er jo saa mange Menninger, der mene at skyldte denne Mand overordentlig meget, og at de kunde have lyst til at vise ham deres Erkendelighed, deres Anerkendelse, var i og for sig ikke forunderligt. Men jeg skal indrømme, at der ved denne Fests er forefaldet adskilligt, som var i høj Grad ubetimeligt og ubetænksomt, og at der ved

Siden af adskillige smukke og træffende Ord, der blev talt ved denne Fests, ogsaa faldt adskillige højt opstulte Ytringer baade paa Vers og i Prosa. Saa er der jo til sidst kommen dette, som jeg ved Begyndelsen af mit Foredrag hentydede til, at netop Partipolitikken har grebet denne Sag, og at man ikke har villet gaa den Vej, som man ellers plejer at gaa, naar der er en eller anden af disse rent personlige Bevillinger, som man mærker ikke vil glide igennem, fordi der er ny Vanskeligheder enten i det ene eller det andet Ting. Man plejer da ikke at gentage en saadan Indstilling paa Trods, men netop at lade den hvile i nogle Aar for at lade Videnskaberne sætte sig. Der er et nærliggende Eksempel, som jeg tror kunde fremdrages i denne Henseende. I Fjor var der en Mand, som hed Guldblandsen, som man søgte at faa frem paa disse Bevillinger. Han viser sig ikke i noget Uendingsforslag i Aar. Man har nu sikkert ikke opgivet Tanken om, at han skulde faa en Statsunderstøttelse, men man har mærket, at der var øjeblikkelige Vanskeligheder, som det var bedst at bøje af for; han er blevet truffet tilbage, og hans Sag ligger og hviler, indtil bedre Tider, maaste om ikke altfor lang Tid, oprinde. Paa samme Maade skulde man naturligvis have behandlet denne Sag. Hvis man virkelig ønskede, at den skulde fremmes, skulde den ikke have været draget frem ligesom paa Trods; den skulde ikke have været draget frem paa Trods af det andet Ting, og efter at den i flere Henseender uheldige Fests havde fundet Sted, som jeg talte om, skulde den hele Sag ikke paa nogen Maade have været draget frem, uden at den vedkommende selv havde bekvæmet sig til at ansøge om, at Staten vilde støtte ham, og Rigsdagen give sit Samtykke dertil. Det forekommer mig, at saaledes som Sagen ved hans Benner's Malkonduite og ved deres Mangel paa Fremshyn og paa virkelig Forstaaelse af, hvorledes hele Situationen var, da hans Sag var bleven fordærvet ved disse altfor ivrige Benner, og han var stillet i dette uheldige Forhold, som hans Benner havde stillet ham i, skulde det, hvis man virkelig ønskede Sagen ført igennem, være Betingelsen, og det skulde være den Smule Smødekommenshed, som han fra sin Side, efter at hans Benner havde stillet ham i en udfordrende og udæstende Stilling over for de lovgivende Forsamlinger, skulde vise, at han rakte Haanden til at ansøge om en saadan Bevilling. Var dette Stet, forekommer det mig, at Braadden var taget af den foregaaende Agitation, og saa forekommer det mig, at der maaste allerede i Aar kunde